

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci navrhovatele **P. Č.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 8. 2011, č. j. 10 Na 957/2011 - 15,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 8. 2011, č. j. 10 Na 957/2011 - 15, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Krajskému soudu v Českých Budějovicích bylo dne 11. 3. 2011 doručeno nejasné podání navrhovatele ze dne 8. 3. 2011, týkající se (ne)poskytování informací ze strany státního zastupitelství. Protože navrhovatel neodstranil vady tohoto podání, krajský soud je, postupem dle § 37 odst. 5 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), usnesením ze dne 23. 6. 2011, č. j. 10 Na 957/2011 – 6, odmítl. Proti tomuto usnesení podal navrhovatel kasační stížnost, která byla krajskému soudu doručena dne 14. 7. 2011. Současně navrhovatel u krajského soudu podal graficky upravenou část formuláře *Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce*, která byla vyplněna a datována dnem 7. 7. 2011.

Krajský soud přípisem ze dne 25. 7. 2011 č. l. 13 navrhovateli zaslal formulář *„vzor 060 o. s. ř."* – *Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech*" (dále též „Prohlášení") a vyzval ho k jeho vyplnění ve lhůtě 14 dnů od doručení; připojil rovněž poučení, že skutečnosti prokazující majetkové a sociální poměry navrhovatele lze doložit i

jiným vhodným způsobem. Tento přípis byl navrhovateli doručen dne 29. 7. 2011, zůstal však bez reakce. Proto krajský soud usnesením ze dne 17. 8. 2011, č. j. 10 Na 957/2011 – 15, návrh na osvobození od soudního poplatku zamítl, neboť dospěl k závěru, že navrhovatel neprokázal naplnění podmínek pro takový postup. Stejně tak byl zamítnut i návrh na ustanovení zástupce, neboť u navrhovatele nebyly shledány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a nebyla tak naplněna hypotéza § 35 odst. 8 s. ř. s., dle kterého předseda senátu může navrhovateli na návrh ustanovit zástupce, *jsou-li u něj splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků* a je-li to třeba k ochraně jeho práv.

Krajský soud v odůvodnění tohoto usnesení (napadeného nyní projednávanou kasační stížností) uvedl, že do doby jeho rozhodování o žádosti o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce navrhovatel nezaslal soudu vyplněné Prohlášení a ani rozhodné skutečnosti nedoložil jinak. Krajský soud měl tedy k dispozici jen část formuláře *vzor 060 o. s. ř.*, který však nebyl doložen žádnou přílohou. Setrvalým rozhodovacím předpokladem ohledně splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků je ovšem požadavek, aby žadatel věrohodným způsobem doložil své majetkové a sociální poměry, tj. výši příjmů, množství disponibilních finančních prostředků, ale rovněž to, aby prokázal nemožnost si tyto prostředky opatřovat. Krajský soud z důvodu rezignace navrhovatele na jeho povinnost tvrzení a důkazní vycházel ze znalosti obsahu jiného soudního spisu ve věci téhož navrhovatele (sp. zn. 10 Ca 24/2008), v němž jsou založeny některé informace o jeho majetkové a sociální situaci. Konstatoval, že pokud navrhovatel nepředložil žádné doklady, nemohla být odpovědně provedena úvaha stran splnění všech podmínek pro osvobození od soudních poplatků. Lze totiž usuzovat toliko na jednu stránku poměrů žadatele o osvobození od soudního poplatku, a sice na otázku (ne)dostatku prostředků, aniž by však bylo možné zohlednit i jejich druhou podstatnou složku, a to možnost si tyto prostředky opatřit vlastním přičiněním žadatele. Krajský soud uzavřel, že navrhovatel neunesl důkazní břemeno stran prokázání podmínek pro osvobození od soudních poplatků; alespoň pokud jde o zjištěnou celkovou roční částku, se kterou navrhovatel disponuje (cca 72 000 Kč), se však požadavek zaplacení soudního poplatku ve výši 3000 Kč v této soudní věci nejeví nepřiměřeným.

Dne 5. 9. 2011 krajský soud obdržel podání navrhovatele, označené jako „*rozšíření kasační stížnosti z 12. 7. 2011*“. Dle jeho obsahu se však jedná o další kasační stížnost napadající výše uvedené usnesení krajského soudu ze dne 17. 8. 2011, č. j. 10 Na 957/2011 – 15. Navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) zde explicitně neodkázal na konkrétní zákonné důvody jejího podání. Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že jsou tvrzeny kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Pokud jde o konkrétní důvody kasační stížnosti, s ohledem na její nekonzistentnost a značnou irelevanci tvrzení stěžovatele bude o jednotlivých argumentech pojednáno dále, v rámci právního hodnocení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti; ze soudního spisu totiž zjevně vyplývá absence dvou podmínek řízení. Především nebyl zaplacen soudní poplatek za kasační řízení [§ 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích") a Položka 19 Sazebníku poplatků, který tvoří přílohu jmenovaného zákona] a stěžovatel též není zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z judikatury zdejšího soudu se však podává, že *„v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků není třeba trvat na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení advokátem.*" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 – 37). Trvání na těchto podmínkách, vzhledem ke specifické povaze napadeného usnesení, by vedlo k popření cíle, jenž účastník podáním žádosti sledoval a k popření vlastního smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být zkoumán závěr o tom, zda účastník měl být od soudních poplatků osvobozen či nikoliv. Kasační stížnost je tudíž přípustná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

S ohledem na shora uvedené deficity kasační stížnosti je třeba nejprve uvést, že v dané věci je relevantní pouze ta část argumentace stěžovatele, která se vztahuje k zamítnutí návrhu na osvobození od soudního poplatku a je podřaditelná pod některý ze zákonných kasačních důvodů.

Námitky stěžovatele míří do nesprávného posouzení podmínek pro osvobození od soudního poplatku a do nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení z důvodu nesrozumitelnosti (rozpor mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí) a též z důvodu namítaných vad řízení před krajským soudem.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro nesrozumitelnost. Stěžovatel ji spatřuje v tom, že soud v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že návrh na osvobození od soudních poplatků *odmítl*, kdežto ve výroku rozhodnutí konstatoval, že se návrh na osvobození od soudního poplatku *zamítá*.

Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost, ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno, či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností, nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS).

Za důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nesrozumitelnost je tak považován i rozpor mezi výrokem a odůvodněním. O takový případ se však v posuzované věci nejedná. Krajský soud sice v odůvodnění napadeného usnesení (na str. 4) v souvislosti s návrhem na osvobození od soudních poplatků nesprávně použil výraz „*odmítl*“ namísto „*zamítl*“, tato skutečnost však nečiní soudní rozhodnutí nesrozumitelným. V kontextu celkového odůvodnění je totiž jednoznačně patrné, že krajský soud návrh stěžovatele na osvobození od soudních poplatků *zamítl* dle § 36 odst. 3 s. ř. s., z důvodu, že stěžovatel neprokázal naplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků. Tato kasační námitka tedy není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá také nesprávnost posouzení podmínek pro osvobození od soudního poplatku. V rámci této námitky je napadáno více závěrů krajského soudu.

Předně stěžovatel odmítá argumentaci krajského soudu o „*setrvalém rozhodovacím předpokladu*“ posuzování podmínek pro osvobození od soudních poplatků s tím, že odůvodnění soudních rozhodnutí v jiných věcech nelze považovat za právní normy. Stěžovatel uvedenou námitkou reaguje na argumentaci krajského soudu, který v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že setrvalým rozhodovacím předpokladem (též Nejvyššího správního soudu) v případě posuzování naplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků je, zda žadatel o osvobození věrohodným způsobem prokáže nejen své majetkové a sociální poměry, tj. výši svých příjmů, množství disponibilních prostředků apod., ale rovněž to, zda věrohodným způsobem prokáže nemožnost si tyto prostředky opatřit. Podle stěžovatele však podmínkou pro osvobození od soudních poplatků není, že žadatel věrohodným způsobem prokáže (ne)možnost si prostředky opatřit. K takovému závěru podle stěžovatele nelze výkladem § 36 odst. 3 s. ř. s., ani § 136 občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dospět.

Stěžovateli nelze přisvědčit v tom, že v našem právním systému nemá rozhodovací činnost soudů, zejména jde-li o ustálenou judikaturu k určité právní otázce, pro rozhodování v jiných věcech žádnou relevanci. Naopak, konstantní výklad určitého ustanovení právního předpisu prostřednictvím jednotlivých soudních rozhodnutí plně naplňuje zásadu materiálního právního státu a upevňuje právní jistotu adresátů práva ohledně toho, jakým způsobem bude vůči nim postupováno (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 6 Ads 77/2011 - 34).

Pokud jde o samotnou podstatu věci, účelem individuálního osvobození od soudních poplatků je ochrana účastníka, který se nachází v tíživých poměrech, před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona o soudních poplatcích, znemožňujícím mu, ve svém důsledku, právo na přístup k soudu, zaručené v čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Předpokladem pro takový postup je kumulativní splnění tří podmínek - podání žádosti o osvobození od soudních poplatků (což navrhovatel učinil), doložení nedostatku prostředků a vyloučení zjevné neúspěšnosti návrhu na zahájení řízení. Při zkoumání druhé podmínky zatěžuje účastníka řízení břemeno tvrzení i břemeno důkazní. Jinými slovy, chce-li být účastník se svou žádostí o osvobození od soudních poplatků úspěšný, musí nejen tvrdit, že mu jeho majetková a finanční situace neumožňuje poplatky uhradit,

ale musí svá tvrzení také řádně doložit (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Ans 2/2007 - 51).

V nyní posuzovaném případě krajský soud tvrzení stěžovatele o jeho tíživých sociálních podmínkách nezpochybňoval. Při zjišťování příjmových, majetkových a osobních poměrů stěžovatele měl soud k disposici pouze graficky upravenou část formuláře Prohlášení ze dne 14. 7. 2011, který stěžovatel předložil pro potřeby své žádosti o osvobození od soudních poplatků ve věci *„přezkumu zákonnosti skončení procesu“*. Uvedl v něm, že nemá žádné příjmy z pracovního nebo obdobného poměru, ani z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, ani z podnikání či z jiné samostatné výdělečné činnosti, ani z hmotného a sociálního zabezpečení, ani další příjmy; pobírá pouze finanční podporu podle zákona č. 111/2006 Sb., a není zaměstnán z důvodů plné invalidity. Odkázal na listiny založené u správce poplatků pod Spr 272/09. Toto podání stěžovatele je žurnalizováno na č. l. 12 soudního spisu. Krajský soud následně (dne 25. 7. 2011) zaslal stěžovateli k vyplnění řádný formulář *vzor 060 o. s. ř.*; tuto písemnost stěžovatel převzal dne 29. 7. 2011, na výzvu však nereagoval.

To, že stěžovatel vyplněný a doložený formulář „vzor 060 o. s. ř.“ krajskému soudu nezaslal, jde výlučně k jeho tíži, protože obsahem tohoto vzoru nejsou jen prohlášení žadatele o pravdivosti všeho, co je v něm uvedeno, ale k některým bodům je třeba připojit i potvrzení zaměstnavatele, nebo orgánu rozhodujícího o přiznání dávky z hmotného a sociálního zabezpečení apod. (blíže k tomu viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 5. 2009, č. j. 7 Ans 1/2009 - 100, vydaný rovněž v právní věci stěžovatele). Toho si musí být stěžovatel, který vede na úseku správního soudnictví řádově stovky sporů, vědom. Na druhou stranu, jak již Nejvyšší správní soud uvedl například ve svém rozsudku ze dne 17. 9. 2008, č. j. 4 Ads 90/2008 - 130, zmiňovaný formulář *„představuje toliko jeden z možných prostředků sloužících ke zjištění, zda účastník řízení má či nemá dostatečné prostředky.*“ Předmětné ustanovení s. ř. s. *„totiž neupravuje postup, jak má soud zjistit a ověřit, že účastník řízení nemá dostatečné prostředky. Nemá-li účastník žádné příjmy, ani majetek větší hodnoty, stává se zmiňovaný formulář pouhým formalizovaným čestným prohlášením. Na formě přitom nelze dogmaticky trvat, neboť rozhodující je obsah prohlášení účastníka řízení, který o osvobození od soudních poplatků žádá.*“

Jak již bylo uvedeno, krajský soud stěžovatelovo tvrzení o nemajetnosti akceptoval; jeho návrh na osvobození od soudních poplatků zamítl proto, že stěžovatel neunesl své důkazní břemeno ve vztahu k prokázání nemožnosti obstarat si prostředky opatřit vlastním přičiněním.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 5. 2009, č. j. 7 Ans 1/2009 - 100 (ve věci stejného stěžovatele) dospěl k závěru, že *„[ú]čelem osvobození od soudních poplatků je mimo jiné ochrana účastníka, který se nachází v tíživých poměrech bez vlastního zavinění zejména pro objektivní důvody (např. pracovní nezpůsobilost z důvodu zdravotního omezení, ztráta zaměstnání v důsledku propouštění zaměstnanců, apod.), před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona o soudních poplatcích. Osvobození od soudních poplatků je proto možno přiznat pouze osobě, která objektivně není schopna soudní poplatek zaplatit a nemá jinou možnost, jak se domoci svých práv než cestou soudního řízení. Vždy je však nutno přihlížet i ke konkrétním*

možnostem žadatele finanční prostředky si opatřit. Tyto okolnosti musí soud rozhodující o žádosti o osvobození od soudních poplatků zkoumat v rámci celkových poměrů účastníka řízení, které odůvodňují úplné nebo částečné přiznání osvobození od soudních poplatků (§ 138 o. s. ř. za použití ustanovení § 64 s. ř. s.). Aktivita žadatele o osvobození od soudních poplatků a jeho možnost zvýšit si příjem vlastním přičiněním má tedy podstatný význam při rozhodování o uvedené žádosti. K prokázání takové aktivity měl být stěžovatel vyzván krajským soudem. Kasační soud proto obecně nemůže souhlasit s námitkou stěžovatele, že zákonodárce jasně vyjadřuje zákonnou podmínku osvobození od soudních poplatků tak, že rozhodující je jen nedostatek prostředků." Nejvyšší správní soud nevidí racionální důvod, pro který by se měl od tohoto právního názoru v nyní projednávané věci odchylovat. V obecné rovině proto kasační námitka stěžovatele, že pro osvobození od soudních poplatků není podmínkou, že žadatel věrohodným způsobem prokáže nemožnost si prostředky opatřit, tak není důvodná.

Krajský soud v napadeném usnesení vyslovil názor, že stěžovatel, v důsledku své indolence ve vztahu k výzvě soudu k vyplnění a zaslání Prohlášení, neprokázal, že vlastním přičiněním není (objektivně vzato) schopen svou nepříznivou ekonomickou situaci korigovat. Současně však připustil, že o žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků nerozhodoval poprvé. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že stěžovatel vede u Krajského soudu v Českých Budějovicích celou řadu sporů, kde pravidelně o osvobození od soudních poplatků žádá. Bylo tomu tak i ve věci vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 10 Ca 24/2008, v níž zdejší soud dvakrát rozhodoval o kasačních stížnostech (rozsudky ze dne 20. 5. 2009, č. j. 7 Ans 1/2009 - 100, a ze dne 19. 8. 2010, č. j. 7 Ans 3/2009 – 184). Jak vyplývá z odůvodnění napadeného usnesení, krajský soud z citovaného spisu sp. zn. 10 Ca 24/2008 v této věci čerpal a vycházel tak i z listin v tomto spisu založených. Měl tak k disposici zprávy Městského úřadu v Poličce, dle kterých stěžovatel požádal o dávky pomoci v hmotné nouzi, a to o příspěvek na živobytí (je mu vyplácen ve výši 3126 měsíčně) a o doplatek na bydlení (vyplácen ve výši 2900 Kč měsíčně), přičemž své žádosti stěžovatel odůvodnil nepříznivým zdravotním stavem. To doložil potvrzením České správy sociálního zabezpečení o plné invaliditě (kontrola zdravotního stavu měla být stanovena na leden 2011). Tyto informace, týkající se nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele (invalidity), však nebral krajský soud v napadeném usnesení v úvahu.

Prokázat negativní skutečnost, tedy doložit, že nemá možnost si prostředky opatřit vlastním přičiněním, stěžovatel z logiky věci nemohl. Mohl však například doložit, že jeho zdravotní stav je dlouhodobě nepříznivý a že z tohoto důvodu nemůže vykonávat soustavnou výdělečnou činnost. Otázka zdravotního stavu stěžovatele přitom nepochybně může mít zásadní význam na jeho schopnost a možnost opatřit si prostředky na živobytí vlastním přičiněním.

Není tedy pochyb o tom, že listiny založené ve spisu Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 10 Ca 24/2008, ze kterých krajský soud z vlastní iniciativy vycházel i v této věci, obsahovaly přinejmenším významné indicie ve prospěch závěru, že stěžovatel trpí natolik závažnými, a nikoli přechodnými, zdravotními problémy, které ho v možnostech opatřit si prostředky výdělečnou činností na trhu práce značně negativně

determinují. Pokud ani listiny ve spisu Spr 272/09, na které stěžovatel odkazoval, nedávaly jednoznačnou odpověď na otázku možností stěžovatele zvýšit si příjmy vlastním přičiněním, měl krajský soud stěžovatele vyzvat k doložení konkrétních požadovaných dokladů (a to přestože mu již zaslal *vzor 060 o. s. ř.*). Nebyl vyloučen ani postup, kdy by krajský soud tvrzení stěžovatele, že není zaměstnán ze zdravotních důvodů, sám alespoň nepřímo ověřil, například dotazem na Českou správu sociálního zabezpečení (stěžovatel soudu sdělil své rodné číslo). To vše za situace, kdy právě tuto dílčí podmínku pro přiznání osvobození od soudních poplatků soud považoval za spornou. Zde je pak znovu nutno připomenout, že v důsledku odepření osvobození od soudních poplatků může být osobě znemožněno dovolat se (ústavně zaručené) soudní ochrany jejích práv; existují-li tedy o nesplnění podmínek pro využití této zákonem zakotvené výjimky pochybnosti, mělo by být rozhodnuto ve prospěch žadatele a osvobození by v těchto hraničních případech mělo být přiznáno.

Nejvyšší správní soud tedy námitku stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil podmínky pro osvobození od soudních poplatků, a založil tak kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., shledal důvodnou.

Stěžovateli lze přisvědčit i v tom, zpochybňuje-li správnost závěru krajského soudu o přiměřenosti soudního poplatku, vzhledem k disponibilnímu příjmu stěžovatele, bez ohledu na povahu dávek v hmotné nouzi. Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení k této otázce uvedl, že vzhledem k tomu, že se celková částka, se kterou stěžovatel může disponovat, pohybuje nejméně ve výši 6026 Kč měsíčně, tj. cca 72 000 Kč za rok, není soudní poplatek ve výši 3000 Kč, ve srovnání s ročním příjmem, natolik nepřiměřeným, aby jej stěžovatel v jedné soudní věci nemohl uhradit. Stěžovatel zde ovšem poukazuje na názor vyslovený (taktéž v jeho právní věci) zdejším soudem v rozsudku ze dne 20. 5. 2009, č. j. 7 Ans 1/2009 – 100. Z odůvodnění tohoto rozsudku se podává, že *„[p]okud by tedy i po doplnění řízení stran skutečné výše příjmů a dalších majetkových poměrů stěžovatele činily jeho finanční příjmy skutečně jen částku kolem 6000 Kč měsíčně (při ostatní nemajetnosti) a nebyly by zde jiné okolnosti modifikující konkrétní možnosti stěžovatele si opatřit i jiné finanční prostředky, nelze nevidět při úvaze o použití této částky vázanost příspěvku na živobytí v částce 3126 Kč měsíčně na zabezpečení výživy stěžovatele a ostatních základních osobních potřeb a doplatku na bydlení v částce 2900 Kč měsíčně na použití ve prospěch stěžovatele k úhradě odůvodněných nákladů na bydlení (nikoliv tedy k úhradě soudního poplatku, jehož zaplacení si nelze z těchto prostředků ani představit, vzhledem k výši uvedených příjmů). V tom případě by potom byla velmi problematická úvaha krajského soudu, že výše soudního poplatku 2000 Kč se nejeví natolik nepřiměřená ve srovnání s částkou, s níž může stěžovatel disponovat, aby ji nebylo možné v této jedné věci uhradit.“* S těmito závěry lze souhlasit i v nyní projednávané věci a krajskému soudu tak nelze ani v této dílčí úvaze přisvědčit. Jelikož však krajský soud tuto úvahu vyslovil fakticky toliko *obiter dictum*, nemohl by tento deficit být sám o sobě důvodem pro zrušení napadeného usnesení.

Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud naznal, že jsou naplněny kasační důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a proto mu nezbylo, než napadené usnesení krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu